

סנט-פטרבורג - מחסור במציאות

סנט פטרבורג אינה עיר, היא רעיון מקובע באגן, עבודת אמנות ציבורית נרחבת, תפאורת בימה ניאו קלאסית יפהפייה. העיר שנבנתה, הודות לנחמתו של שלטי עריץ, על אדמת ביצות עגומה ובלתי אפשרית, מעולם לא הייתה אמורה להיות יותר מסמל - "חלון אל המערב".

יש הטוענים שהעיר אינה אלא בדיה ספרותית. ב"רשימות חורף על רשמי קיץ" תיאר אותה דוסטויבסקי כ"העיר הפנטסטית ביותר, בעלת ההיסטוריה הפנטסטית ביותר מעל ערי כדור הארץ". ב"רשימות מן המרתף" מוסיף ומתאר: "נפלה בחלקו [של הגיבור] הצורה הצרורה להתגורר בסנט-פטרבורג, העיר המופשטת והמחושבת ביותר על כדור הארץ".

מאז, התחרו ביניהם סופרים ומשוררים בתיאור המופשטות והמחושבות של העיר הפהפייה. כך למשל, ג'ון ניקולסון-אנגלי שבא לעיר בשנים האחרונות, לקה ב"סידורם פטרבורג" ונשאר להתגורר בה, מתבססו ב"פטרבורג אחרת": "שאלת הקיום בפטרבורג היא למעשה בעיית הקיום המציאותי בעיר שבצעמא אינה מציאותית. בערים סובייטיות אחרות יש מחסור במוצרים: נרות, סבון, ביצים, סוכר. בפטרבורג יש מחסור במציאות".

על כל פינה בעיר הזאת נכתבו שירים וסיפורים, וכמעט בכל רחוב התגורר אמן שבנה את חייו כאילו היה גיבור ספרותי. עבור תושבי פטרבורג המשכילים, הרצן, גוזל, זקובסקי, טולסטוי, מיאקובסקי וניקרוסוב אינם רק שמות רחובות. המורשת הספרותית היא חלק מהתודעה המקומית.

רק בעיר הדמומים הזאת יכולה לשוטט רוחו של הפקיד אקאקי אקאקייביץ', גיבור "האדרת" של גוגול, שמעילו החדש נחמס על ידי שודדים, ואחרי שמת מצער על אובדנו, ממשיכה רוחו לנגנב מעלים מעוברי אורח. רק לאורך שדרות נייבסקי, רחובה הראשי של העיר, יכול המאיור קובאלוב, גיבור "החוטם", לרדוף אחרי חוטמו שנשט אותו, לבש מדים והלך לו (החוטם, לא המאיור) להתפלל בקתדרלת קזאנסקי. מי שלא טייל ברחובותיה של פטרבורג בלילות לבנים אינו יודע מהרריות מהי.

שדרות נייבסקי, רחובה הראשי של העיר, הינו אתר להתרחשויות ספרותיות רבות.

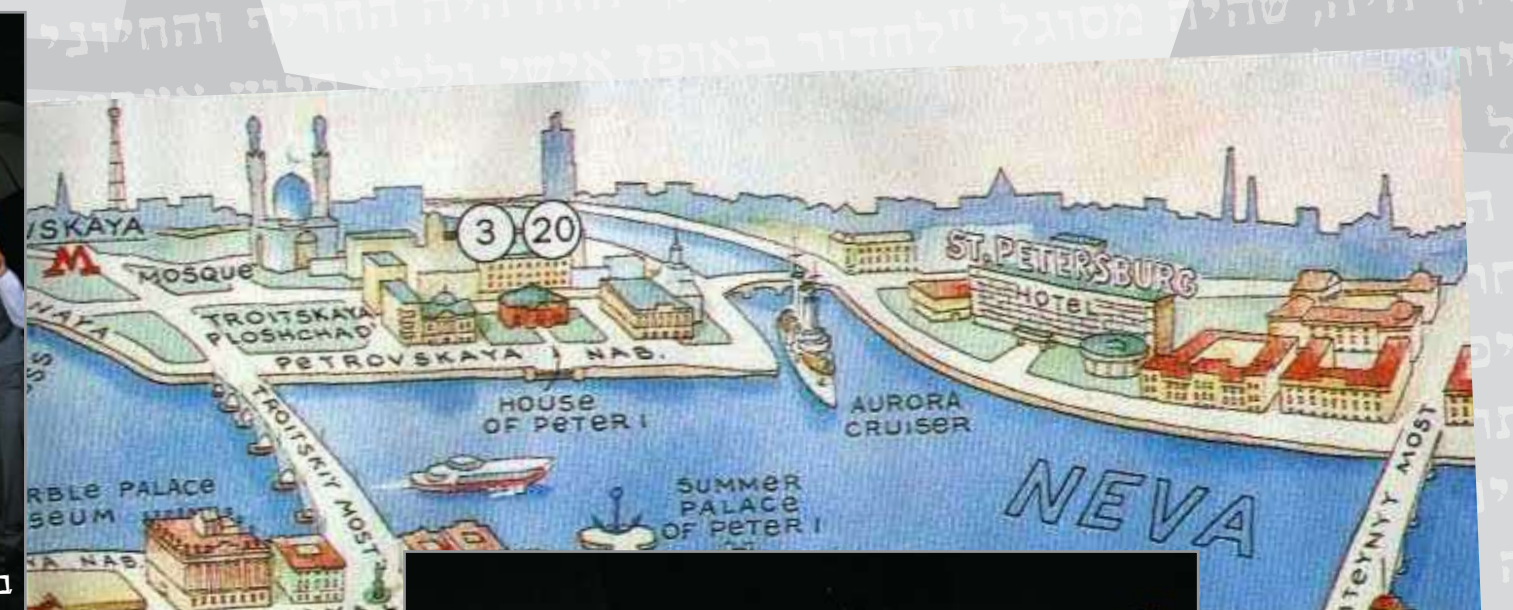
"שדרות נייבסקי" של גוגול, הראשון בקובץ "סיפורים פטרבורגיים" שלו, נפתח במילים: "אין טוב משרדת נייבסקי... שדרת נייבסקי היא מקום המפגש הכללי של פטרבורג... שום פגוק כתובת או לשכת מודיעין לא יספיקו מידע שדרת נייבסקי... הכול-יכולה!".

אגב, "המפוזר מכפר אד"ר" של לאה גולדברג הוא פטרבורגי במקור. זהו עיבוד ישראלי לסיפור ילדים של מרשק "המפוזר מרחוב בסנאיה". תיאורים של מסעות מגוחכים שכאלה, שאינם מגיעים לשום מקום, יש לא מעט בספרות הרסית, והנה אחד מהמשבחים שבהם מועלה בפנינו על הבמה.

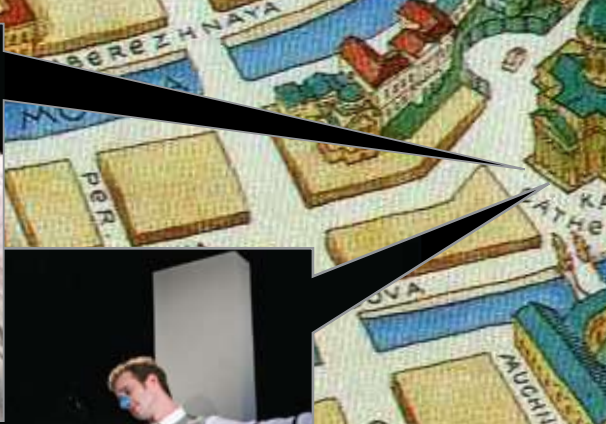
מתוך "רחוב טולסטוי פינת גוגול" מאת גיל הרבאן ומאשה בוכן, "מסע אחר", גיליון 81, יוני 1998. ומתוך מדרוך "מוסקבה- סנט פטרבורג" של שבעון "טיים אאוט".

בית ראש המשטרה

שדרת נייבסקי

כנסיה קזאנית

מערכת העיתון

גשר אניצקוב

The Nose After Nikolai Gogol

- Adaptation: Rafael Milo Amar
- Director: Shay Pitovsky
- Set Designer: Nava Shtar
- Costume Designer: Kineret Topaz
- Choreography: Sharon Gal
- Music: Hilit Rosenthal
- Lighting Designer: Ziv Voloshin
- The Cast:
 - Ivan, Prascovia Osipovna, clerk: Naama Armon
 - The nose, The gatekeeper, Tatti, clerk: Lea Gelfenstein
 - Yaryzhkin, the doctor, coachman, journalist, clerk: Harel Morad
 - Collegiate Assessor Kovalyov: Eyal Rado
 - The police officer, journalist, clerk: Shahar Raz
 - Yakovlevich- The barber, police commissioner, clerk: Yuval Shlomovitch

Opening: 4 November, 2009, Beit Yad Lebanim.
Length: 1 hour 30 minutes with no interval

צוות טכני

- מנהל טכני: מנחם ואחונן
- סגן מנהל טכני: משה דוד
- ביצוע תאורה: יחזקאל שלמה
- סאונד: איתן חייאק
- מלבישה: הילה כהן
- ביצוע תפאורה: תיאטרון "הבימה"

גוגול נולד בכפר אוקראיני במרץ 1809 למשפחה פטריארכאלית שהטמיעה בו מילדות רגש דתי עמוק. כנער היה חולני ושונה וכונה על-ידי חבריו "הגמד המסתורי". לבדו, בגן ביתו, היה שומע קולות, ושעות של אימה וביעותים תקפו אותו. עם זאת ספג את רשמי הטבע של אוקראינה, את תכונות עמו וסביבתו, ואלו הטביעו חותמם על יצירתו. בעת לימודיו בגימנסיה פרסם מספר מאמרים בכתב עת, ביים מחזות, ואף שיתק בהם וצייר את התפאורות.

בהיותו בן 18, שלוש שנים לאחר מות אביו, נשא רגליו לפטרבורג הבירה. שם נאלץ להתמודד עם יוקר מחיה, חוסר עבודה ומזוקה שלא הורגל בה. ב-1829 פרסם, בשם בדוי, את הפואמה "האנס קיכלגארטן" בתקווה שתקנה לו שם, הפואמה נחלה כישלון, גוגול סוהר לקנות את כל העותקים מהחנניות ולהשימיהם. הוא נטל את כספו המועט ששלחה לו אימו ונמלט לגרמניה. ב-1831 החל המדל להאיר לו פנים. הוא עזב את משרתו כלכלר נחות במיניסטריון הפנים וכמתרגם מאמרים עבור כתיבי עת והחל עוסק בחוראה. הוא פרסם את ספר הביכורים "ערבים בחווה ליד דיקאנקה" תחת השם ו. אלוב זוכה להצלחה. פושקין, גדול הספרות הרוסית, שהיה ממעריציו, הזמין ממנו סיפורים ל"סוברמניק", המגזין הספרותי הנחשב ביותר בפטרבורג דאז, שם נדפס גם "החוטם" ב-1836. גוגול הזדמן לשמש פרופ' באוניברסיטת סנט פטרבורג. הרצאותיו

הבימה צעירים התיאטרון הלאומי

על פי ניקולאי גוגול

נאוה רפאל מילוא עמר

ביהוי: שי פיטובסקי

ניקולאי ואסילייביץ' גוגול

הראשונות היו מזהירות והילכו קסם על שומעיו, אך חוסר השכלה שיטתית נתן את אותותיו ולאחר שנה חצי עזב את מלאכת ההוראה. מכאן ואילך שיקע עצמו בספרות בלבד. בימים ההם סיים, בהנחית פושקין, את הקומדיה "רביזור", אך בשל רדיפות הצנזורה כשלה הקומדיה כליל.

עם מותו של פושקין, נחשב גוגול למוביל חוג האינטלקטואלים הליברליים ברוסיה ומבשרה הספרותי של המהפכה. אז נתגברה בגוגול התחושה שקינה בו מנועריו, כי גדולה נכונה לו בחייו, וכי שומה עליו להמשיך ופועלו של פושקין בבחינת אמן-נביא. ב-1840 יצא שוב לאיטליה האהובה עליו אך חלה במחלה קשה וממארת. מחלה זו, יותר מחלותיו, הגבירה בו את ההרגשה כי אל לו למות בטרם ישלים את פועלו הגדול וכי הוטלה עליו ממורמים המשימה לגלות לבני עמו כיצד ניתן לחיות חיים מוסריים בעולם הטובע ברשע. ברומא סיים את סיפור "האדרת" והשלים את חלקו הראשון של פאר יצירתו "נפשות מתות", שהקנה לו חסידים רבים, אך גם התנגדות מצד הצנזורה, שפסלה פרקים שלמים ואף התנגדה לזעם השם "נפשות מתות". בייטוריו, נמלט גוגול מארצו למשך 6 שנים. הוא שקד על הכרך השני של "נפשות מתות", וביקש ליצור טרילוגיה דומה ליקומדיה האנושית של "דנטה, רק פרודיה, אלא שבתוך כך רבים גימחו על חיבתו לאיטליה ועל כי אין בידו לסייע למשפחתו השריה במצוקה.

מנסיבות אלו ומהפניית עורף האינטלקטואליים כלפיו, נתגבש בנפשו התליך מיסטי: הוא הכין עצמו ליעוד חייו בתענית ובפפילה, ובהרהור נזרות. ב-1846 פרסם ספר בשם "מבחר אגרות לידידיים", החדור ביעותי מסתורין ואמורה להבנת ביעודו הנבואי בקרב עמו. גוגול גזר על עצמו אורח חיים סגפני שמוטט את גופו החלש בלאו הכי, וב-1848 עלה לארץ-ישראל כצליין. מעתה יתחולל בקרבו מאבק עז בין יצר האמנות לבין מסתורין הדת, לאחר ששנים שהה תחת ההשפעה הרוחנית הסדיסטית של כומר שפגשים, דרס ביקש למצוא את ייעודו האלוהי האמיתי של הסופר. באחת מהשעות החשוכות של נפשו, קם בחצות לילה וציווה על נערו להשליך לאש את כתב היד של חלקו השני של "נפשות מתות". כשהנער התחנן לבל יעשה זאת, גוגול לא נשמע לו, שרף את כתב היד, וטען שזו מתוחה שעשה לו השטן. הוא שב למיטתו, צם ונפטר 9 ימים לאחר מכן, ב-24 בפברואר 1852.

תקציר

איש אחד, איש ינקלביץ גלב משולי החיים, חובב טיפה מרה ומושפל בידי אשתו, מוצא לתדהמתו אף בכיכר לחם של בוקר. איש אחר-האיסור הקולגי קובלוב. איש שחצן ולא יידידותי לסביבה, מגלה לתדהמתו שאפו קם והסתלק. מכאן, ככל שהמרדף המסויט אחרי האף מתגבר, השאלות הולכות ונערמות.

רק גוגול מביט מוצד, מדביק את שפתו התחתונה לאפו הארוך ומתפקע מצחוק. הוא לא מתכוון לספק תשובות.

שני נוסחי תרגום

בחודש מארס, בעשרים וחמישה בחודש, אירע בפטרבורג מאורע משונה מאוד. הגלב אייואן יעקובלביץ' הדר בפרוספקט הוזניינסקי לבש משפחתו הלך לאבוד, וגם על השלם שלו - בו מצוי אידון בעל לחי מסובגת וכתובת: אף מקיזים דם! אין כתוב עוד כלום), הגלב אייואן יעקובלביץ' הקיץ בשעה מוקדמת למדי והיהו ריח של לחם חם. הוא התרוחם קצת על מיטתו וראה כי זוגתו, גברת כבודה למדי הלהוטה מאוד אחרי משקה הקפה, רודה ככרות לחם מן התנור.

מפני הנימוס לבש אייואן יעקובלביץ' את הפראק על כותנתו, הסב אל השולחן ובזק מן המלח, התקין שני בצלצלים ונטל את הסכין בידו, העמיד פנים של חשיבות, והתחיל בוצע את הלחם. הוא חתך את הכיכר לשניים והסכין בתוך - ולתיסהונו הרב ראה משהו מלבין שם. חשב בהירות בזכיון ומשימש באצבעו: "מוצקי!" - אמר בינו לבין עצמו - "וכי מה הדבר הזה? הוא נעץ אצבעותיו והוציא משם - חוטם!...

מתוך "החוטם: היריד בסורוצ'יץ", תרגום: יצחק שנהר, ספריית תרמיל, משרד הבחטון-ההוצאה לאור, 1975.

"אלוי! אלוי! על מה ולמה בא עלי אסון שכזה? לו הייתי בלי יד או בלי רגל - מיאל: לו הייתי בלי אזוניים - עסק-ביש, אך עוד אפשר לסבול! אבל אדם בלי אף-הרי זה השד-יודע-מה: ציפור לא ציפור, אזרח לא אזרח: רק לקום ולהשליך מן החלון! ואלו נגדע במלחמה, לפחות, או בוד-קרב, או באשמתי שלי: אבל הוא הרי אבד על לא כלום, על לא דבר, אבד לשווא, לריק, חינם-אין-כסף!... אבל לא, לא יתכן", הוסיף לאחר ההרהור קצר. "לא יעלה על הדעת שאף ילך לאיבוד, לא יעלה על הדעת בשום פנים. זה ודאי רק חלום שאני חולם, או פשוט זהיה; (עמ' 46)

מתוך "סיפורים פטרבוריים", תרגום: גיל מיזרקי, הוצאת הקיבוץ המאוחד, 1992.

יוצרי ההצגה

רפאל מילוא עמר (עיבוד)

בוגר בית-צבי. כתב וביים בתיאטרון "מוסר". "הגדה מרוקאית", "על הדבש ועל העוקץ", "מוכרת הגפרורים הקטנה", "סופרמן פרודיה", "סכין בקלמר ועוד", "סינדרלה". בתיאטרון חיפה: "פאלוס הקדוש".

שי פיטובסקי (בימוי)

בוגר ביה"ס לאמנויות הבמה "סמינר הקיבוצים" במסלול בימוי, בוגר ביה"ס לכתבינת דרמה, בוגר ביה"ס לקופירייטינג (תרצה) רגנות). שחקן בתיאטרון אקו-פלייבק, מורה למשחק ובימוי. בין עבודותיו: "גריניץ'" - כתיבה ובימוי (תיאטרון ערבי עברי בשיתוף הסמינר). "זה כמו להרוס רק הפוך" - כתיבה ובימוי (פסטיבל עכו 2007, תמונע), זוכת צל"ש. "ביאטריצה" - עיבוד ובימוי (סמינר הקיבוצים בשיתוף צוותא). "התקלה" - עיבוד ובימוי, זוכת פרס הפרינז' להצגת השנה 2008 וכן עבור בימוי ועיצוב תלבושות (צוותא בשיתוף סמינר הקיבוצים). "הרפתקה בקרקס" עיבוד ובימוי (פסטיבל חיפה להצגות ילדים בשיתוף תיאטרון אורנה פורת) - זוכת פרס התפאורה.

נאוה שטר (עיצוב תפאורה)

בוגרת אוניברסיטת תל-אביב בתחום התיאטרון והפסיכולוגיה 1981. בוגרת לימודי עיצוב במה בביה"ס לאמנויות הבמה שבמכללת סמינר הקיבוצים 2006. בין עבודותיה: "כתת יורים", "מתחם התפודים", (זוכת צל"ש על עיצוב התלבושות בפסטיבל עכו 2008, "היטלר", הרובוט והסכין".

כנרת טופז (עיצוב תלבושות)

בוגרת ביה"ס לעיצוב במה במכללת סמינר הקיבוצים. עיצוב במה: "הום סינמה" ו"מינוס 24", סמינר הקיבוצים. עיצוב תלבושות: "הרפתקה בקרקס", "חלום ליל קיץ" (תמונע), "התקלה", "קללת הברבור השחור". זוכת פרס "קיפוד הזהב" 2008 על עיצוב תלבושות.

שרון גל (תמונה)

כוריאוגרפית וזמרה למחול. בוגרת ביה"ס למחול במכללת סמינר הקיבוצים. כוריאוגרפיה להצגות: "ביאטריצה", "הרפתקה בקרקס".

הילית רוזנטל (מוסיקה)

מלחינה ומבצעת. בעלת תואר ראשון באקדמיה למוסיקה ת"א, בוגרת Muzik במסלול יצירה. הלחינה מוסיקה מקורית להצגות "לה מריפוסה", "ביאטריצה". מנגנת ומפעילה אפקטים בהצגה "טרנקילה".

זיו וולושין (עיצוב תאורה)

בוגר סמינר הקיבוצים בתיאטרון - תעודת הוראה, התמחות בבימוי ועיצוב תאורה. מעצב הבית בתיאטרון הערבי עברי, יופו ותיאטרון נוצר. בין עבודותיו: "בית הרחות" (פסטיבל רומא 2003), "אבות ובנות" (ת' ערבי-עברי ביפו, פסטיבל ישראל, פסטיבל ביטום

ביקורת בני התקופה

עורכים ומבקרים רוסיים בני תקופתו כדוגמת ניקולאי פולבוי וניקולאי גאדז'דין ראו בגוגול סופר אוקראיני ולא רוסי, הממחיש בעבודתו את ההבדלים בין המאפיינים הלאומיים של הרוסי ושל אוקראינים. עם זאת, בשנות שיגשוגו ועבודתו עם פושקין, סתרו המבקרים הרוסיים סטפן שבירב ויוסארוין בלינסקי את הביקורות הקודמות, וסיווגו מחדש את גוגול כסופר רוסי ולא אוקראיני. אז החלו לכנותו "גדול כותבי הפרוזה הרוסית" בכל הזמנים ואבי הריאליזם המודרני הרוסי.

דוסטויבסקי: "כולנו יצאנו מבין קפלי האדרת של גוגול",

גאבוקוב: "גדול האמנים שהוציאה רוסיה מקרבה עד היום".

פושקין: "זמן רב לא הסכים גוגול למסור להדפסה מהתלה נפלאה זו, אבל אנו מצאנו בסיפור כל כך הרבה מן הבלתי צפוי, מן הדמיוני, העליז, אורגינאלי, שהשפענו עליו להרשות לנו לשתף את הקהל הרחב בתענוג אשר נגרם לנו תוך קריאה בכתב היד" (על החוטם, בכתב העת "בן-זמננו")

ד.ס. מירסקי תיאר את העולם של גוגול כ-"אחד מן העולמות הנפלאים הבלתי-צפויים ביותר שאי פעם נוצרו על-ידי אמן מילים", ואת "החוטם" כ"יצירה של שעשוע צרוף, שמלע נוסנס צרוף".

טורגנייב: במאמר מ-1845 אודות הספרות הרוסית בכתב עת פריסאי: "...ההצלחה של ספר זה [ערבים בכפר ליד דיקאנקה] הייתה אדירה. כולם היו מוקסמים מן העוצמה והטבעיות של הצבעוניות שלו, מן הקו הקומי שלו, מן השגינות של ההתבוננות שלו, מן המקוריות הגאונית שלו [...] גוגול הינו כיום הסופר האהוב ביותר ברוסיה [...]. יחד עם הידע המעמיק של הארץ של הולדתו והאנשים אותם הוא מתאר, יחד עם הכישרון המיוחד שלו כמספר, הוא גם בעל מעיין בלתי נדלה של הומור - כזה שנערך אצל פושקין. זהו סוג מיוחד של הומור, המאפיין אותו בלבד והחתום בעצב העמוק שתמיד ניתן למצוא ביסוד נפשו של האדם הסלאבי.

2003), "אח אח בום טראח" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2003), "טולי בלבלוי" (דנה דבורין), "אישה בחולות" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה קיפוד הזהב 2006), "ארץ בוצת" תיאטרון נוצר, "פשוטה" (תיאטרונטו 2007), "נשים זרות" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה קיפוד הזהב 2007), "פטר והזאב", "הצמיד של אופירה" (אורנה פורת 2009), "אלף לילה ולילה" ("הבימה" בשיתוף ת' ערבי-עברי ביפו 2009) "סיפורי נילגמש" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2009).

2003), "אח אח בום טראח" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2003), "טולי בלבלוי" (דנה דבורין), "אישה בחולות" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה קיפוד הזהב 2006), "ארץ בוצת" תיאטרון נוצר, "פשוטה" (תיאטרונטו 2007), "נשים זרות" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה קיפוד הזהב 2007), "פטר והזאב", "הצמיד של אופירה" (אורנה פורת 2009), "אלף לילה ולילה" ("הבימה" בשיתוף ת' ערבי-עברי ביפו 2009) "סיפורי נילגמש" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2009).

בוגר ביה"ס למשחק בתיכון לאמנויות "תלמה ילין" בהצטיינות, 2001. בוגרת ביה"ס למשחק "סמינר הקיבוצים" 2008. בין תפקידיה: "ביאטריצה" (בעלת הבית), "עניני של גברים" (מרתה).

קבוצת צעירי הבימה - ההתחלה

'קבוצת צעירי הבימה" הוקמה בשנת 1996 ע"י הבמאי אילן רונן, במטרה ליצור מסגרת מיוחדת שתעודד ותטפח את דור השחקנים הבא של התיאטרון. במסגרת עבודתם בקבוצה המשיכו השחקנים ללמוד ולהשתלם במקצועות התיאטרון. כתוצאה מתהליך מתמשך בין יוצריה של הקבוצה- הבימאי אילן רונן והמעצבת מיקי בן כנען, התפתחה בקבוצה שפה תיאטרלית ייחודית המשלבת בין עבודת אנסמבל ייחודית, למעמדים תיאטרליים יוצאי דופן ועיצוב מקורי בכל תשעת הפרויקטים שנערכו בה. את המחזור השני ניהלה סילג אבין ויצרה עם הקבוצה שתי הצגות.

"החוטם" הוא פרויקט ראשון של המחזור החדש של קבוצת צעירי הבימה, בניהולו ובימויו של שי פיטובסקי.

שחקנים

נעמה ארמון (איוון -משרת, פרסקוביה אוסיפובה -אשת הגלב, פקיד)

בוגרת ביה"ס למשחק "סמינר הקיבוצים" 2008.

בין תפקידיה: "ביאטריצה" (בעלת הבית), "עניני של גברים" (מרתה).

לאה גלפנטיין (אף, שוער, נערת המפקח, פקיד)
בוגרת מגמת משחק בתיכון לאמנויות "תלמה ילין" בהצטיינות, 2001. בוגרת ביה"ס למשחק "סמינר הקיבוצים" 2008. בין תפקידיה: "ביאטריצה" (ביאטריצה), "בתולים" (מיה), "התקלה" (פילא).

הראל מורד (יאריגין - חברו של קובליוב, רופא, רכב, עיתונאי, פקיד)

בוגר ביה"ס למשחק "סמינר הקיבוצים" 2006. בין תפקידיו: "התקלה", "רומיאו ויוליה", "הרפתקה בקרקס" ומופע בידור פיזי מקורי. תסריטאי עצמאי וכותב תכנים טלוויזיוניים.

אייל רדושיצקי

(קובליוב)

בוגר הסטודיו לביטוי בימתי "הדרך", בוגר בית הספר לאמנויות הבמה "סמינר הקיבוצים". בין תפקידיו: "התקלה", "ביאטריצה", "הרפתקה בקרקס", "זה כמו להרוס רק הפוך".

שחר רז

(שוטר, ישו, עיתונאי, פקיד)

בוגר בית- צבי 2008 וזוכה מלגת צבי קליר על הצטיינות בלימודים. ב"הבימה": "בראבו", "שרים 90", "הקוקמום והמטאטא", "אילתורניה".

יובל שלומביץ'

(ניקולאי יאקובלביץ' - הגלב, מפקח המשטרה, פקיד)
בוגר ביה"ס למשחק של מכללת סמינר הקיבוצים. היה שחקן ויוצר בתיאטרון הפרינז' החיפאי. בין תפקידיו: "התקלה" (קוסר), "הרפתקה בקרקס".

קבוצת צעירי הבימה 2009 שי פיטובסקי

שלוש מילים המכילות בתוכן עולם שלם של ניגודים. יחיד מול רבים, צעירים מול ותיקים, מסורת מול חדשנות... שבבילי, אין דבר יותר מעניין ומרתק להתהלך בין הטיפות הללו.

מאז ומתמיד תיאטרון נעשה בקבוצה, משייקספיר, דרך מולייר ועד לפיטר ברוק, שחקנים ויוצרים התחברו יחד כדי לשאול שאלות ולנסות לתת להם תשובות. גם מייסדי הבימה והתיאטרון הישראלי היו צעירים נמרצים שעזבו את ארצם ונדדו לישראל כדי ליצור תיאטרון בעברית, גם הם היו יוצרו כקולקטיב.

עבודת הקבוצה לא מתחילה בבוקר בשעת החזרות ולא מסתיימת בסופן. קבוצה אמיתית של אמנים חיה ממש את האוטנטיות שלה, את הביוט שלה. הקבוצה מאפשרת לאמנות להיות יותר עוצמתית: יותר אמיצה, יותר ממגנטת, יותר טקסית ויותר מורכבת. בעידן האינריווידואלי שלנו קבוצה זה דבר חריג אפילו דירקלי. כל אחד מהקבוצה צריך להניח בצד את הרעב שלו להצלחה ולבלטות ולתת את עצמו למשהו שהוא גדול ממנו.

אני מרגיש בר מזל ואסיר תודה על ההזדמנות להוביל את הקבוצה הזאת, קבוצה של אנשים חמים, סקרניים ואוהבי אדם. את שבוע החזרות הראשון שלנו עשינו בקיבוץ גזית, בחלל שהיה פעם גן הילדים של הקיבוץ.

מבחינתנו השבוע הזה היה מאוד סימבולי ומשמעותי, מהקיבוץ קיבלנו את ההשראה ומגן הילדים קיבלנו את האנרגיה האמיתית ליצירה.

על הבימוי

"אם הפרצוף שלך עקום, אל תאשים את המראה" (משפט עממי מתוך הקדמה למחזה "רביזור" של גוגול)
מבחינתי, "החוטם" הוא סיפור על השתקפויות, השתקפויות עקומות ומעוותות.

המרחב הציבורי הפך בשנים האחרונות לחזות הכל. אני נראה משמע, אנו קיים. אני חייב לאחוז במשהו לכאורה מוחשי (מישהו, מעמד, כבוד, כסף, ידע) ושהו נלקח ממני אני נופל (תשאלו את מלך הרייטינג).

אבל החיים דומינים לנו נפילות, נפילות כואבות כדי שנתעורר, כדי שבין שלא המראה היא העקומה.

"קובליוב" דורף באובססיביות אחר האף, אבל האף בהצגה הזאת הוא מסכה, מסכת נייר, אבל למי זה אכפת, תנו לו מסכה כמו של כולם, כדי שאוכל לשכוח מעצמי ולהרגיש קיים...